

JIŘÍ DĚDEČEK

PH haiku

*Ijesztő éjben
sokára ébred a nap
Te mégis hallgatsz?*

*Szorongásomon
majd túlvisz a virradat:
Nyüszítetek addig.*

*Amíg nem ér fény
mint leveseskanalak
egybesimulunk*

*A nap rozsdás lett
lassan fúrja rajtam át
egy rézsugarát*

*Átdöfve testem
vad énem mégsem pusztul
bilincsem lehull*

*Tépni és marni
forró vérrel írni fel
mindent mi biztos*

*Mint kotró kanál
mar homokos talajba
úgy sirok én is*

*Napom imádom
ím mégis máshogy izzik
mint gyúlt azelőtt*

*Míg szívem dobog
törd szét csorba tükrömet
és ragaszd szebbé*

*Mexikó éje
hasad fehérje villan
hazataláltam*

*Aprócska melled
kényeztetni számat és
az csak verset ont*

ANNA AMADINA

* * *

* * *

*Az egész erdő zöldellt,
a lombruha alatt egyetlen testként remegett.
„Egy család vagyunk, igen, igen” –
suttogta a tölgyes
a fenyves fülébe.*

*Lábunk alá avar terült
s megzörrent egy hulló levél.*

*Havazott. A nyírfa súgta: „Nem,
nem váltom át ruhám télire.
Az őszit tartom meg.”*

*És a pelyhek Annának megterítenek,
s a nyírfácskával ketten vacsorázni kezdenek.*

1. 1.

*Egy kéve rőzsével vállamon
már-már belépek a télbe.
Rózsa-narancs fényben fürdik
az újév előestéje.
Hó olvad a cipőmről
és le-lecsordul a kályha falán.*